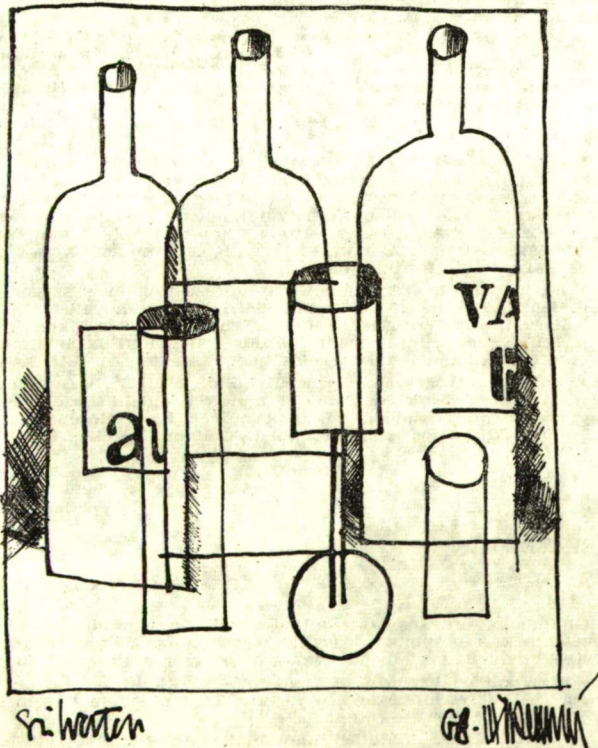

hezen jutnak publicitáshoz. Úgy tűnik, hogy Borbély Sándor lelkiismeretes gyűjtő- és szerkesztői munkája azzal a haszonnal járhat, hogy egy-két tehetséges emberre fölhívja a figyelmet. Az Universitas '67 szerzői közül Szepesi Attila, Szentmihályi Szabó Péter, Kovács István, Petri Ferenc, Oravecz Imre és Bodó Sándor nevét érdemes följegyezni. Szepesi és Oravecz már olyan egyéniség, hogy kinőtt az antológiából.

Az alkotókörök kétvétenként országos találkozózt rendeznek, évenként többször is szerepelnek egyetemük hallgatói előtt műveikkel, vitákat rendeznek írásaikról stb., tehát valamilyen „irodalmi életet élnek”. De az az igazság, hogy íróvá lenni semmiféle ilyen szervezeten nem segít, máskor is leírtuk már e folyó-

iratban, hogy a kör és körösi az átlagos tehetségeknek vagy éppen a dilettánsoknak volt mindig menedéke, az író, a tehetség ott jelentkezett, ott kezdődött, ahol különbözött kivált a körből. Az antológia és a kör jó alkalom lehet a jelentkezésre, de a körösdire való lesüllyedésre is. Az universitas körök meg a szeparálódásra nyújthatnak jó alkalmat, mert hiszen nincs külön egyetemi irodalom. A tehetséges fiatal írókon, akik szép számmal jelentkeztek az utóbbi időben, csak egy újabb Új Hang segíthetne, mert a folyóiratoknál kialakult hierarchia csak nagyon sokára és nehezen teszi lehetővé a fiatalok tömeges megjelenését.

I. M.

WINKELBAUER PÁL RAJZA